

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 март 2006 година*

По дело C-177/04

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 228 ЕО, подаден в Съда на 14 април 2004 г.

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н G. Valero Jordana и г-н B. Stromsky, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,
ищец,
срещу

Френската република, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-жа R. Loosli, в качеството на представители,
ответник,

СЪДЪТ (голям състав),

в състав: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas и г-н K. Schiemann (докладчик), председатели на състав, г-н R. Schintgen, г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr, г-н J. Klučka, г-н U. Lõhmus и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-н L. A. Geelhoed,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

като има предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 октомври 2005 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 ноември 2005 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1. С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда:

– да установи, че като не е взела мерките, които предполага изпълнението на Решението от 25 април 2002 г., по дело С 52/00 Комисията срещу Франция(С-52/00, Recueil, стр. I-3827), по отношение на неправилното транспониране на Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985 г. относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки, относно отговорността за вреди, причинени от дефектни продукти (ОВ L 210, стр. 29), Френската република не е изпълнила задълженията си, които произтичат по силата на член 228, алинея 1 ЕО;

– да осъди Френската република да заплати на Комисията по сметка „Собствени ресурси на Европейската общност” периодична имуществена санкция в размер на 137 150 EUR на ден за забавяне изпълнението на необходимите мерки, които предполага Решението по дело Комисията срещу Франция, считано от датата на произнасянето на настоящото решение до изпълнението на това решение по делото Комисията срещу Франция;

– да осъди Френската република да заплати съдебните разноски.

Общностна правна уредба

2. Директива 85/374 приета на основание член 100 от Договора за ЕИО (както е изменен с член 100 от Договора за ЕО, както е изменен с член 94 ЕО), има за предмет сближаването на законодателствата на държавите-членки относно отговорността на производителите за вреди, причинени от произведени от тях дефектни продукти.

3. Съгласно член 1 от директивата, „Производителят носи отговорност за вредите, причинена от дефект на неговият продукт.”

4. Член 3, алинея 3 от директивата, превижда че:

„В случаите, когато производителят на дадени продукти не може да бъде идентифициран, всеки доставчик на въпросната стока се счита за техен производител, освен ако не информира увредените лица, в рамките на разумен срок от време, за самоличността на производителя или за лицето, което му е доставило въпросният продукт. Същото се отнася и за случаите на внесен продукт,

ако този продукт не посочва изрично самоличността на производителя според изискванията на алинея 2, дори и ако името на производителя е упоменато”.

5. Член 7 от упоменатата директива предвижда, че производителят не носи отговорност по прилагането на тази директива, ако докаже, че:

„(...)

г) дефектът се дължи на съответствието на стоката със задължителни изисквания, определени от държавни органи;

д) състоянието на научно-техническите познания към момента на пускане на стоката в обращение не е позволявало установяването на дефекта;

(...)”

6. Член 9, алинея 1 от Директива 85/374 определя термина „вреди” за целите на член 1 от нея, като:

„(...)

б) повреждане или унищожаване на вещь, различна от дефектната стока, на стойност не по-малко от 500 EUR, ако вещта:

(i) е от вид предназначен по правило за лична употреба или консумация,

и

(ii) е била предназначена и използвана от увреденото лице основно за лична употреба или консумация.”

Решение по дело С 52/00 Комисията срещу Франция

7. В диспозитива на решението по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, Съдът е постановил, че:

– като включва в член 1386-2, алинея 1 от Френския граждански кодекс (наричин по-нататък "граждански кодекс") вреди на стойност по-малко от 500 EUR;

– като има предвид член 1386-7, алинея 1 от Гражданския кодекс, че доставчикът на дефектни продукти носи отговорност във всички случаи и на същото основание като производителя, и

– като предвижда в член 1386–12, алинея 2 от Гражданския кодекс, че производителят трябва да докаже, че е взел специални мерки, за да избегне евентуални последици от дефектни продукти, с цел да може да се позове на

причини за освобождаване от отговорност, предвидени в член 7, букви г) и д) от Директива 85/374,

Френската република не е изпълнила задълженията, които има по силата на член 9, алинея 1, буква б), член 3, параграф 3, и член 7 от упоменатата директива.

Досъдебно производство

8. Като има предвид, че Френската република не е предприела необходимите мерки, за да се съобрази с Решението по дело Комисията срещу Франция, Комисията е изпратила на 20 февруари 2003 г. Официално уведомително писмо с покана за изпълнение до тази държава-членка, съгласно член 228 ЕО, с което Ж отправя покана да представи съображенията си в срок до два месеца от датата на получаването на това писмо.

9. С писмо от 27 юни 2003 г. френските власти са изпратили на Комисията текста на измененията и допълненията, които е предвидено да внесат в гражданския кодекс, за да се сложи край на неизпълнението на задължение, по отношение на което ще бъдат подложени на парламентарна процедура.

10. На 11 юли 2003 г. Комисията адресира мотивирано становище до Френската република, с което Ж отправя покана за предприемане в срок до два месеца, считано от уведомяването за това становище, необходимите мерки за осигуряване изпълнението на упоменатото по-горе решение по дело С-52/00 Комисията срещу Франция .

11. В отговор на това становище, френските власти са уточнили в писмо от 9 септември 2003 г., че предвид на претоварения парламентарен график, съобщените по-рано законодателни предложения за изменения и допълнения, макар и приети на междуведомствено равнище и след консултации с икономическите партньори, все още не са минали на разглеждане в Парламента. Те уточняват, че Комисията ще бъде уведомена възможно най-бързо за календарния график за приемане на тези изменения и допълнения.

12. Като има предвид, че Френската република се е въздържала да осигури изпълнението на решението по упоменатото дело Комисията срещу Франция, Комисията е решила да предяви настоящия иск.

Развитие, настъпило по време на настоящото производство

13. В писмената си дуплика, френското правителство се позовава на факта, че Парламентът е приел Loi No 2004-1343 de simplification du droit (Закон № 2004-1343, от 9 декември 2004 г. за опростяване на правото, JORF/ДВРФ от 10 декември 2004 г., стр. 20857, наричан по-нататък „Закон 2004“), чийто член 29 предвижда, че:

„I. – Гражданският кодекс се изменя и допълва, както следва:

1 Член 1386-2 да се чете, както следва:

„Член 1386-2. – Разпоредбите на настоящия акт се прилагат за обещетение на вреди, които са засегнали хора.

Те се прилагат също при обещетение на вреди, надвишаващи определения в декрета размер, които са засегнали имущество различно от дефектната стока.”;

2 Първа алинея на член 1386–7 има следната редакция:

„Продавач, наемател, с изключение на лизингодател или наемател, отъждествим с лизингодател, или всеки друг професионален доставчик не носи отговорност за липсата на безопасност на стоката при същите условия като производителя, ако последният остава неизвестен.”;

3 Заличава се алинея 2 от член 1386–12.

(...)”

14. На 23 февруари 2005 г. френското правителство изпраща на Комисията и на Съда копие на Décret № 2005-113 pris pour l'application de l'article 1386-2 du code civil от 11 февруари 2005 г (Декрет № 2005-113 за прилагането на член 1386-2 от гражданския кодекс, JORF/ДВРФ от 12 февруари 2005 г., стр. 2408, наричан по-нататък „Декрет 2005“), чийто член 1 предвижда, че:

„Сумата, визирана в член 1386-2 от гражданския кодекс се определя в размер на 500 EUR.”

15. С писмо от 15 април 2005 г. отправено до Съда и доведено до знанието на френското правителство, Комисията посочва, че счита въведените по този начин изменения и допълнения със Закон 2004 и Декрет 2005 осигуряват привеждането на френското законодателство в съответствие с член 7 и член 8, алинея 1, буква б)

от Директива 85/374. Въз основа на това Комисията обявява своето намерение да оттегли своя иск, при положение че той преследва установяването на неизпълнение на Френската република по задължението Ж да изпълни упоменатото по-горе решение по дело С 52/00 Комисията срещу Франция по отношение на тези две разпоредби на директивата.

16. От друга страна, като преценява, че Закон 2004 не осигурява пълното изпълнение на решението по отношение на транспонирането на член 3, алинея 3 от Директива 85/374, Комисията уточнява в същото писмо, че поддържа своя иск по тази точка, като едновременно намалява обхвата на установителния иск по този въпрос.

17. Комисията също така посочва в писмото, че поради частичното изпълнение на упоменатото по-горе решение по дело С-52/00 Комисията срещу Франция, тя възнамерява да намали първоначално предложения от Съда размер на имуществената санкция.

18. В резултат на това писмо, чиито текст е повторен от Комисията по време на съдебното заседание, тя е отправила искане до Съда:

– да установи, че като не предприема необходимите мерки за изпълнение на упоменатото решение по дело С-52/00 Комисията срещу Франция, относно неправилното транспониране на Директива 85/374, и по-специално като продължава да счита доставчика на дефектната стока за отговорен на същото основание като производителя, когато той не може да бъде идентифициран, при положение че в същото време доставчикът е информирал увредените лица в разумен срок за самоличността на този, който му е доставил стоката, Френската република не е изпълнила задълженията си, които произтичат по силата на член 228, параграф 1 ЕО.

– да осъди Френската република на периодично плащане на имуществена санкция в размер на 13 715 EUR за всеки ден забавяне изпълнението на това решение от датата на произнасяне на настоящото решение.

19. Като има предвид частичния отказ, вследствие на новите заключения на Комисията и намаляването на размера на имуществената санкция, предложено от нея, Френската република информира в писмо от 27 май 2005 г. отправено до Съда, че тя счита, че всъщност частичното обвинение, което поддържа Комисията, представлява ново обвинение. Упоменатата държава-членка подновява по тази причина своето искане да бъде изслушана от Съда по време на съдебно заседание.

По неизпълнението на задълженията

Предварителни съображения

20. Най-напред трябва да се има предвид, че референтната дата за преценка на съществуването на неизпълнение на основание член 228 ЕО е датата, която е определена за краен срок в мотивираното становище, издадено на основание упоменатата разпоредба (вж. Решение от 12 юли 2005 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, С-304/02, все още не е публикувано в *Recueil*, точка 30).

21. След като Комисията е направила искане за осъждане на Френската република на периодично плащане на имуществена санкция, е необходимо да се установи също дали неизпълнението е продължило до разглеждането на фактите от Съда (вж. по-специално Решение от 12 юли 2005 г., по дело С-52/00 Комисията срещу Франция, точка 31).

22. В дадения случай е установено, че на датата, на която е изтекъл определения срок в мотивираното становище от 11 юли 2003 г., Френската република не е предприела нито една от мерките, които предполага изпълнението на решението от 25 април 2002 г., по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция.

23. По настоящото дело Комисията е оттеглила своя иск, доколкото той е трябвало да установи неизпълнение на решението по отношение приемането на нужните мерки за привеждане на френското законодателство в съответствие с член 8 и член 9, алинея 1, точка б) от Директива 85/374.

24. По въпроса за обвинението относно непредприемане на необходимите мерки за съобразяване с изискванията, произтичащи от същото решение, по отношение на член 3, параграф 3 от тази Директива, както става ясно от точка 18 от настоящото решение, Комисията обвинява Френската република, че не е взела някои от нужните мерки за осигуряване изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, като продължава да счита доставчика на дефектната стока за отговорен на същото основание като производителя, когато последният не може да бъде идентифициран, при положение че доставчикът е информирал увредените лица в разумен срок за самоличността на този, който му е доставил стоката.

По допустимостта на иска

Доводи на Френската република

25. В писмото си от 27 май 2005 г. и по време на съдебното заседание, френското правителство е изтъкнало, че подобно преформулиране, в хода на съдебното производство, на исканията по исковата молба на Комисията, трябва да се счита като ново твърдяно нарушение, чиито характер може да доведе до недопустимост на жалбата.

26. Както става ясно, по-специално от точка 36 от Решението от 25 април 2002 г. по по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, така и от исковата молба и от отговора на възражението на Комисията по време на производството, въз основа на която е постановено това решение, че в хода на съдебното производство тази институция се е ограничила до обвиняване на Френската република, че не е предвидила в законодателството си, отговорността на доставчика да бъде второстепенна по отношение на отговорността на производителя в случаите когато последният остава неизвестен.

27. От друга страна, Комисията никога не е обвинявала Френската република в рамките на упоменатото дело, че не е изпълнила своите задължения на основание член 3, параграф 3 от Директива 85/374, като не изключва изрично отговорността на доставчика, когато последният е информирал увредените лица за името на своя собствен доставчик.

28. Следователно, такова неизпълнение на задължения не е могло да бъде установено от Съда в неговото Решение от 25 април 2002 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, както е потвърдено от диспозитива на това решение, който установява единствено неизпълнението на задълженията на Френската република доколкото в нейното законодателство е било предвидено доставчикът на дефектна стока да се счита „във всички случаи” отговорен на същото основание като производителя.

29. При тези обстоятелства, твърдението на Комисията за неизпълнение на упоменатото решение с новите определения в точка 18 от настоящото решение би било недопустимо в рамките на настоящото производство. Според френското правителство, тъкмо обратното, приемането на Закон 2004 г. ще осигури изцяло изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция по отношение на член 3, параграф 3 от Директива 85/374, след като този закон има за последица доставчикът на дефектната стока да не се счита занапред отговорен „във всички случаи” на същото основание като производителя.

30. Френското правителство поддържа, че формулираното по този начин от Комисията ново обвинение е също така недопустимо, поради това, че не е информирала своевременно Френската република, че новият вариант на член 1386-7 от гражданския кодекс, който Ж е бил съобщен на фаза проект по време на

досъдебното производство, с което не би могло да се сложи край на неизпълнението в което се обвинява.

31. Според френското правителство, Комисията е тази, която съгласно задължението за лоялно сътрудничество на основание член 10 ЕО, трябва да уведоми възможно най-бързо Френската република за евентуални възражения, които биха могли да се направят против новите разпоредби, които последната възнамерява да приеме. Една от целите на досъдебното производство в това отношение е по-специално да позволи на съответната държава-членка да приведе правото си възможно най-бързо в пълно съответствие с правото на Общността.

Съображения на Съда

32. В това отношение е необходимо на първо място да се отбележи, че в диспозитива на своето Решение от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, съдът е решил, че Френската република не е изпълнила задълженията си по член 3, параграф 3 от Директива 85/374 като приема, че по член 1386-7, алинея 1 от гражданския кодекс доставчикът на дефектната стока носи отговорност във всички случаи на същото основание както производителя.

33. Независимо от точността на текста, с който Комисията е формулирала изложените доводи в подкрепа на исканията в своя иск, упоменатата декларация на Съда която установява, че действащото френско законодателство не освобождава, в нито един от случаите, в които член 3, параграф 3 от Директива 85/374 предвижда такова освобождаване, доставчика от отговорност, която обикновено пада върху производителя .

34. Така направеното установяване от Съда визира по-специално случаите, когато подобно освобождаване на доставчик от отговорност е резултат на това, че той е информирал увредените лица в разумен срок за самоличността на своя собствен доставчик.

35. Освен това Комисията има право да ограничава обхвата на неизпълнението, за което тя иска установяването на основание член 228 ЕО, така че да отчита частичните мерки по изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, приети по време на настоящото производство пред Съда.

36. В настоящото дело, както става ясно от точка 22 от настоящото решение упомената по-горе, Комисията е имала основание да започне съдебно производство за установяване на неизпълнение от страна на Френската република на нейните

задължения на основание член 228, параграф 1 ЕО поради това, че последната не е предвидила на датата, на която е изтекъл определения срок в мотивираното становище, освобождаването от отговорност на доставчика в нито един от упоменатите случаи в член 3, параграф 3 от Директива 85/374, не би могла да бъде критикувана за започването на съдебното производство по отношение само на един от случаите поради приемането от тази държава-членка на частични мерки за изпълнение на упоменатото по-горе Решение от 25 април 2002 г., по дело С 52/00 Комисията срещу Франция (вж. по-специално, Решение от 5 май 1993 г., по дело Комисията срещу Белгия, С-174/91, Recueil, стр. I - 2275, точки 8 - 12).

37. Следователно от практиката на Съда става ясно, че изискването, съгласно което предметът на иска, отправен на основание член 226 ЕО е подчертан в досъдебното производство, предвидено в тази разпоредба, не би могъл да наложи във всеки случай идеално съвпадение между диспозитива на мотивираното становище и възраженията по иска, след като предметът на спора не е разширен или изменен, а тъкмо обратното, само е бил ограничен. От това Съдът направи заключение, че когато е извършена промяна на законодателството по време на досъдебното производство, искът може да се отнася до разпоредбите на вътрешното право, които не са идентични на упоменатите в мотивираното становище (вж. по-специално Решение от 1 февруари 2005 г., по дело Комисията срещу Австрия, С-203/03, Recueil, стр. I - 935, точка 29).

38. Нищо не пречи да се действа по същия начин, когато такава промяна на законодателството е извършена след предявяването на иска и обвинението, което поддържа Комисията по отношение на упоменатата законодателна промяна е по необходимост включено в това, което е направено за отсъствие на всякакво изпълнение на решение на Съда (вж. по-специално член 226 ЕО, Решение от 16 юни 2005 г., по дело Комисията срещу Италия, С-456/03, все още непубликувано в Recueil, точка 40).

39. Като вмениява в процеса на производството формулираните обвинения против стария вариант на член 1386-7 от гражданския кодекс, който е довел до установяване на неизпълнението, извършено в Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, в новия вариант на упоменатия член, който е бил сменен в хода на досъдебното производство, Комисията не е променила предмета на производството (вж. по-специално член 226 ЕО, Решение от 5 юли 1990 г., по дело Комисията срещу Белгия, С-42/89, Recueil стр. I - 2821, точка 11).

40. Освен това неприемането на допустимостта на обвинението в един такъв случай би довело Комисията до това да поддържа, в конкретния случай против волята си, цялостта на първоначално изложеното обвинение, което не би било в интерес нито на държавата-членка ответник, нито на доброто управление на правосъдието.

41. На второ място, допустимостта на преформулираното по този начин обвинение от Комисията не би могло вече да бъде засегнато от обстоятелството, въпреки че тя е била информирана в хода на досъдебното производство, че Френската република възнамерява да приеме разпоредбата, която е била приета впоследствие под формата на нов член 1386-7 от гражданския кодекс, Комисията не е уведомила тази държава-членка, че такава разпоредба от вътрешното право няма да осигури правилното транспониране на член 3, параграф 3 от Директива 85/374, поради това, че не предвижда освобождаване на доставчика от отговорност, когато последният е информирал увредените лица в разумен срок от време за самоличността на собствения си доставчик.

42. Всъщност упоменатото обстоятелство не е поставило Френската република пред невъзможността да сложи край на установеното от Съда преди това нарушение и не е навредило на правото на защита на тази държава-членка, както и това, че не е повлияло при определяне на границите на спора, представен на Съда по исквата молба на Комисията.

43. Необходимо е същевременно да се отбележи, че упоменатата в член 228 ЕО процедура се основава на обективно установяване за неизпълнение на задълженията на държава-членка (Решение от 12 юли 2005 г., дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 44).

44. От упоменатото по-горе следва, че обвинението както е преформулирано от Комисията в хода на съдебното производство е допустимо.

По съществуващото на спора

Доводи на Френската република

45. По съществуващото на спора, френското правителство изтъква, че обстоятелството, че новият вариант на член 1386-7 от гражданския кодекс не освобождава изрично доставчика от отговорност, която обикновено пада върху производителя в случаите, когато този производител посочва на увредените лица самоличността на собствения си доставчик в разумен срок, не е определящо за неизпълнение на задължение при прилагане на член 3, параграф 3 от Директива 85/374.

46. Запитано по време на съдебното заседание за обхвата на упоменатата по-горе разпоредба на гражданския кодекс, това правителство поддържа, от една страна, че съдебната практика на Съда показва, че буквалното транспониране на текста на директивите не се изисква при всички обстоятелства, и от друга страна, че

възможността на един доставчик да информира увредените лица за самоличността на собствения се доставчик на практика би могло да има твърде второстепенна роля, когато самият производител остава неизвестен и в такъв случай упоменатият доставчик би бил в състояние да се обърне към собствения си доставчик за гаранция.

Съображения на Съда

47. Във връзка с това трябва да се установи, че новият вариант на член 1386-7, въведен в гражданския кодекс със Закон 2004 не гарантира изцяло изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, което съдържа по-специално задължение за освобождаване на доставчика от отговорност, която обикновено пада върху производителя във всичките случаи, когато член 3, параграф 3 от Директива 85/374 предвижда такова освобождаване.

48. Всъщност, необходимо е да се подчертае, че съгласно установената практика на Съда, всяка държава-членка е длъжна да изпълнява директивите в пълно съответствие с изискванията за яснота и убеденост на правните положения, наложени от законодателя на Общността в интерес на съответните лица. За тази цел разпоредбите на една директива трябва да се прилагат с неотменна и неоспорима сила, както и с изискваните специфичност, прецизност и яснота (вж. по-специално Решение от 18 октомври 2001 г. по дело Комисията срещу Ирландия, С-354/99, Recueil, стр. I - 7657, точка 27). Разпоредбите, имащи за цел да осигурят транспонирането на една директива, трябва по-специално да създават достатъчно точно, ясно и прозрачно правно положение, за да позволят на частните лица да научат в пълнота своите задължения и права, за да ги изтъкват при необходимост пред националните съдилища (вж. по-специално Решение от 28 февруари 1991 г. по дело Комисията срещу Германия, С-131/88, Recueil, стр. I -825, точка 6).

49. В това отношение е необходимо да се установи, че от ясният и точен текст на член 3, параграф 3 от Директива 85/374, тази разпоредба има за цел да даде на увредените лица някои права, които те са в състояние да изтъкнат против доставчиците при определените в нея точни обстоятелства. По съотносителен начин, същата разпоредба поражда задължения, които също са точни и очертани по отношение на упоменатите по-горе доставчици.

50. Тази разпоредба предвижда по-специално доставчикът да не си навлича отговорността, която се вменява на производителя от Директива 85/374, след като е информирал увредените лица в разумен срок от време за самоличността на своя собствен доставчик.

51. По настоящото дело е установено, че такова освобождаване от отговорност не следва от текста на новия вариант на член 1387-6 от гражданския кодекс. Следователно такава разпоредба не осигурява пълното транспониране на член 3, параграф 3 от Директива 85/374.

52. Що се отнася до правното основание на защита, изведено от това, че липсва освобождаване от отговорност на доставчика в случаите когато последният е информирал увредените лица за самоличността на своя собствен доставчик, би било без особени практически последици, и следователно не установява нарушаване на директивата, достатъчно е да се напомни, че дори да се приеме това обстоятелство за установено, неизпълнението на задължение, наложено от разпоредба на правото на Общността е само по себе си установяване на неизпълнение и съждението, че това неизпълнение не е породило отрицателни последици е неуместно (вж. по-специално Решение от 21 януари 1999 г. по дело Комисията срещу Португалия, C-150/97, Recueil, стр. I-259, точка 22).

53. Освен това както става ясно от точка 40 от Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело C 52/00 Комисията срещу Франция, Съдът е приел предварително, че предоставената възможност на доставчика да се обърне към производителя за гаранция по силата на предишния вариант на член 1386-7 от гражданския кодекс, довежда до увеличаване на обвиненията, които прякото действие, с което разполагат увредените лица срещу производителя на основание предвидените условия в член 3 от Директива 85/374, има по-специално за цел да избегне. Същото основание се прилага по отношение на предоставената възможност на доставчика да се обърне към собствения си доставчик за гаранция в режима, въведен от новия вариант на упоменатия член 1386-7.

54. Следователно тази последна разпоредба не е осигурила пълното транспониране на член 3, параграф 3 от Директива 85/374 и по тази причина тя не е позволила осигуряването на пълното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г. по дело C 52/00 Комисията срещу Франция.

55. Като се има предвид упоменатото по-горе е необходимо да се установи, че докато продължава да счита доставчикът на дефектния продукт за отговорен на същото основание като производителя когато последният не може да бъде идентифициран, и при положение че доставчикът е информирал увредените лица в разумен срок за самоличността на този, който му е доставил продукта, Френската република не е предприела необходимите мерки, включени за пълното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото дело C 52/00 Комисията срещу Франция по отношение на транспонирането на член 3, параграф 3 от Директива 85/374 и фактически тя не е изпълнила задълженията си, които произтичат от разпоредбите на член 228 ЕО.

56. След като е установено, че неизпълнението, в което се обвинява Френската република продължава на датата, на която Съдът е разгледал фактите, сега е необходимо да се разгледа предложението на Комисията за налагане на периодична парична санкция.

По наказателната санкция

57. По отношение на идентифицираното неизпълнение, Комисията вече предявява иск, както става ясно от точка 18 на настоящото решение, да се осъди Френската република да заплаща по 13 715 EUR за всеки ден забавяне до пълното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, считано от датата на произнасянето на настоящото решение.

58. Във връзка с това, Съдът преценява по всяко дело с оглед на конкретните обстоятелствата, паричните санкции, които ще наложи (Решение от 12 юли 2005 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 86).

59. Необходимо е същевременно да се отбележи, че предвидената процедура в член 228, параграф 2 ЕО има за цел да подтикне нередовна държава-членка да изпълни задълженията по решението за установяване на неизпълнение и по този начин да осигури ефективното прилагане на правото на Общността от тази държава. Предвидените в тази разпоредба мерки, по-специално фиксираната сума и периодичната парична имуществена санкция, и двете преследват същата цел (Решение от 12 юли 2005 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 80).

60. Осъждането за заплащане на периодична имуществена санкция и/или на сума с фиксиран размер има за цел не да компенсира никакви вреди причинени от съответната държава-членка, а да упражни върху нея икономическа принуда, която да я подтикне да отстрани установеното неизпълнение. Наложените парични санкции трябва да бъдат прекратени в зависимост от степента на убеждаване, необходима за съответната държава-членка за промяна на нейното поведение (Решение от 12 юли 2005 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 91).

61. При упражняване на правото си на оценка, Съдът определя размера на периодичната наказателна санкция, така че от една страна, тя да бъде съобразена с обстоятелствата и от друга страна, да бъде пропорционална на установеното неизпълнение, както и с платежоспособността на съответната държава (Решение от 12 юли 2005 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 101)

62. в това отношение, както Комисията е препоръчала в своето писмо от 28 февруари 1997 г. относно метода на изчисляване на периодичната наказателна санкция, предвиден в член 228 от Договора за ЕО (ОВ С 63, стр. 2), основните критерии, които трябва да бъдат взети под внимание за осигуряване на принудителния характер на периодичната имуществена санкция, като се има предвид еднаквото и ефективно прилагане на правото на Общността, са по принцип, продължителността на нарушението, степента на тежест и платежоспособността на съответната държава-членка. При прилагането на тези критерии е необходимо да се вземат под внимание последиците от липсата на изпълнение върху частните и обществени интереси, и от неотложността да се принуди съответната държава-членка да се съобрази със задълженията си (вж. по-специално Решение от 12 юли 2005 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 104).

63. В настоящия случай е необходимо Съдът да реши, в зависимост от степента на убеденост, която той преценява, подходящите парични санкции, за да се подтикне съответната държава-членка да осигури ефективното изпълнение на Решението от 12 юли 2005 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция.

64. С оглед на обстоятелствата по конкретния случай се налага да се приеме на първо място, че плащането на периодична имуществена санкция представлява съобразено средство, и че налагането на фиксирана сума не изглежда подходящо.

65. На второ място, по отношение на тежестта на нарушението и по-специално на последиците от липсата на изпълнение на посочното решение върху частните и обществени интереси, е необходимо да се установи, както самата Комисия е признала това в писмото си от 15 април 2005 г. и по време на съдебното заседание, че продължаващото неизпълнение след приемането на Закон 2004 и Декрет 2005 не представлява особена степен на тежест, въпреки че очевидно е важно, Френската република да реши въпроса в най-кратки срокове съгласно задължението, което има по силата на член 228, параграф 1 ЕО.

66. Следователно случаите, в които е възможно да остане съществуването на отговорност на доставчика, който не е запознат с предписанията на член 3, параграф 3 от Директива 85/374, са се намалили значително поради приемането на новия вариант на член 1386-7 от гражданския кодекс, така че не би могло да се поддържа, че са засегнати сериозно целите на директивата или на обществените и частни интереси.

67. При тези условия коефициентът 1 (по скалата 1 - 20), предложен от Комисията, е в състояние да отрази по подходящ начин степента на тежест на продължаващото нарушение до датата, на която Съдът преценява фактите.

68. На трето място, по отношение на коефициента на продължителност на нарушението е необходимо да се установи, че предложението на Комисията, целящо той да бъде фиксиран на 1.3 (по скалата 1 - 20), не би могло да бъде прието.

69. Комисията изтъква, че този коефициент е бил определен по нов метод на изчисляване, приет от тази институция по време на заседанието на 2 април 2001 г., който предвижда изчисляването на коефициента за продължителност на нарушението на база 0.10 на месец считано от седмия месец, следващ произнасянето по изпълненото решение, при определен минимален 3. Тъй като са изминали 19 месеца между Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция и решението на Комисията, взето на 16 декември 2003 г. за предявяване на настоящия иск, последната предлага коефициентът, отнасящ се за продължителността на нарушението да бъде 1.3.

70. Необходимо е да се напомни, че ако основните насоки, които се съдържат в публикуваните писма на Комисията могат действително да допринесат за гарантиране на прозрачността, предсказуемостта и правната сигурност на провежданите действия на тази институция, то упражняването на властта, предоставена на Съда по силата на член 228, параграф 2 ЕО, не поставя зависимост от условието Комисията да приема подобни правила, които при всички положения не биха могли да обвържат Съда (вж. по-специално упоменатото по-горе Решение от 12 юли 2005 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 85). Същото се отнася по-специално до скалата на коефициента за продължителността на нарушението и критериите за определяне на въпросния коефициент.

71. Въпросният коефициент трябва да бъде определен от Съда. За тази цел е необходимо да се прецени продължителността на нарушението по отношение на момента, в който Съдът преценява фактите, а не на момента, в който той е сезиран от Комисията, като освен това правото на оценка на Съда не се ограничава от скалата със степени 1 - 3, предложена от Комисията.

72. По настоящото дело е установено, че изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция налага приемане само на няколко мерки за транспониране на вътрешното право, които освен това са ясно очертани.

73. Необходимо е обаче да се установи, че независимо от частичното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, което се осъществява с голямо закъснение, неизпълнението от Френската република на задължението Ж да осигури пълно изпълнение на упоменатото решение продължава в голям период от време, тъй като са изминали почти четири години от произнасянето му.

74. При тези обстоятелства коефициент 3 изглежда подходящ за отчитане продължителността на нарушението.

75. На четвърто място, предложението на Комисията за умножаване на базисен размер на сума по коефициент 21.1, основан на брутния вътрешен продукт на Френската република, и по броя на гласовете, които тя има в Съвета на Европейските общности, представлява подходящ начин за отразяване на платежоспособността на тази държава-членка, като същевременно се поддържа приемлива разлика между различните държави-членки (вж. по-специално Решение от 12 юли 2005 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция, точка 199).

76. Умножаването на базисния размер на сумата от 500 EUR по фиксираните коефициенти 21.1 (за платежоспособност) и по 1 (за тежестта на нарушението) и по 3 (за продължителността на нарушението) достига в дадения случай на сума в размер на 31650 EUR за всеки ден за забавяне.

77. На пето място, по отношение на периодичността на наказателната санкция е необходимо, както в случая по настоящото дело, да се изпълни едно решение на Съда, включващо приемането на изменена законова разпоредба, и се избере имуществена санкция, налагана на дневна база.

78. Като се имат предвид всички упоменати по-горе съображения, Френската република се осъжда да заплати на Комисията на Европейските общности по сметка „Собствени ресурси на Европейската общност” с периодично плащане на глоби в размер на 31650 EUR за всеки ден забавяне прилагането на необходимите мерки за пълно и цялостно осигуряване на изпълнението на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция, считано от датата на произнасянето на настоящото решение до пълно изпълнение на Решението от 25 април 2002 г.

По съдебните разноски

79. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна, се осъжда да заплати съдебните разноските, ако е направено такова искане. Заедно с това, на основание параграф 5, алинея 1 от същия член, по искане на страната, която се отказва, съдебните разходи се понасят от другата страна, ако това изглежда оправдано от поведението на последната.

80. Правните основания на Френската република по обвинението, поддържано от Комисията не са приети. По отношение на частичното оттегляне на обвинението на Комисията, то е резултат от частичното и закъсняло приемане от Република Франция на мерките, които включва изпълнението на Решението от 25 април 2002 г., по упоменатото по-горе дело С 52/00 Комисията срещу Франция.

81. Френската република се осъжда да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Като продължава да счита доставчикът на дефектния продукт за отговорен на същото основание като производителя когато последният не може да бъде идентифициран, и при положение че доставчикът е информирал увредените лица в разумен срок за самоличността на този, който му е доставил стоката, Френската република не е приложила мерките, включени за пълното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г. по упоменатото дело С 52/00 Комисията срещу Франция (С-52/00), по отношение на транспонирането на член 3, параграф 3 от Директива 85/374/ЕИО на Съвета от 25 юли 1985 г. за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока, и при това положение, тя не е изпълнила задълженията си, които произтичат по силата на член 228 ЕО.

2) Френската република се осъжда да заплати на Комисията на Европейските общности по сметка „Собствени ресурси на Европейската общност” с периодично плащане на глоби в размер на 31 650 EUR за всеки ден за забавяне прилагането на необходимите мерки за пълно и цялостно осигуряване на изпълнението на упоменатото по-горе Решение от 25 април 2002 г. по дело С 52/00 Комисията срещу Франция, считано от датата на произнасянето на настоящото решение до пълното изпълнение на Решението от 25 април 2002 г.

3) Френската република се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи